

onwelkom, toen er sprake van was een onderzoek voor mijn dienst in te stellen; maar zulk een onderzoek, wil het grondig zijn, eischt tijd en veel tijd, samengesteld als het te Amsterdam is, waar een aantal takken van gemeentelijken geneeskundigen dienst gecentraliseerd voorkomen met uiteenlopende bemoeiingen, zooals men elders in Europa nauwelijks vindt. Het spreekt van zelf, dat het vraagstuk mijn volle belangstelling heeft, en ik mij niet — zooals in het adres der gemeente-artsen staat uitgedrukt — verheugen zal, als het van de baan is geschoven. Maar een omvangrijke studie zonder praktischen achtergrond is onvruchtbaar werk. Zou de gemeenteraad door het adres der gemeente-artsen zich laten overtuigen, dat geenerlei wijziging in hun positie mocht worden aangebracht, dan ware een studie over dit onderwerp voor mij zonder praktisch nut. Wie geen vreemde is in Jerusalem zal begrijpen, dat een directeur van den gemeentelijken geneeskundigen dienst te Amsterdam zich de weelde niet kan veroorloven, bij zijn dagelijksche werkzaamheden nog wetenschappelijk studiemateriaal te verzamelen. Met het oog hierop heb ik een der gemeente-artsen in een telefonisch gesprek aangeraden met het adres, dat zij zich voorgenomen hadden in te dienen, spoed te betrachten. Het is een misverstand geweest daaruit af te leiden, dat ik mij gaarne onttrekken zou aan eenig onderzoek in de voorgestelde richting.

J. C. L. WORTMAN,

Amsterdam,
1 October 1917.

*Directeur van den
Gemeentelijken Geneeskundigen Dienst.*

OPMERKING OVER MONILIA ALBICANS.

I.

„Waarom zou een schimmel, die een epidermomycosis inguinalis veroorzaakt, niet een monilia albicans kunnen zijn? enz.”, een zwak motief volgens collega DE NEGRI. Verdient nauwkeurige klinische waarneming niet meer waardeering? De monilia albicans was de eenige pathogene monilia, met name genoemd, waarvan was aangetoond, dat zij een epidermomycosis heeft veroorzaakt (GARIN nam een plek waar aan de borst eener vrouw, die een kind met spruw zoogde; IBRAHIM zag kinderen met spruw en epidermomycosis der huid van het gelaat en den romp). Allereerst dient de door mij gevonden schimmel hiervan met zekerheid onderscheiden te worden, wil zij aanspraak maken op een eigen naam.

VUILLEMIN kweekte op een beetwortel („betterave”) bij zijn schimmel der mond-spruw eenmaal bij toeval asci, zonder nauwkeurig de omstandigheden te kunnen aangeven, waaronder zij ontstaan waren. Voorts verscheen deze immer in monilia-vorm. De definitie van PERSOON van „monilia” is mij niet ontgaan, evenmin die van „endomyces”. Ook wist ik, dat de laatste behoorde tot de ascomyceten. Dat alles was mij bekend, maar daarmede staan de beide namen monilia en endomyces albicans ten opzichte van de oorzaak der spruw nog niet los van elkaar. Indien wij asci naar onze willekeur kunnen doen ontstaan, zal het pas blijken, wat er van de monilia albicans overblijft, welk aandeel de endomyces albicans in die aetiologie heeft. Tot zoo lang blijft het geoorloofd, in dit verband deze namen naast elkaar te noemen. Fransche geneeskundigen, onder wie met grooten naam op het gebied der mycosen (o. a. GOUGEROT), spreken van endomyces albicans als *de* verwekker van de spruw; eveneens GUILLERMOND in zijn boek over: „les levures”. Dit berust alleen op de waarneming van VUILLEMIN uit Nancy. De Duitschers noemen haar bijna eenstemmig monilia albicans. Ik handhaaf de opvatting van SCHOUTEN, zoolang de schimmel, gevonden als oorzaak van het door mij beschreven ziektebeeld, niet kan onderscheiden worden van de monilia albicans der mondspruw.

Na den oorlog zal van mij een Fransche publicatie verschijnen over epidermomycosis inguinalis met een uitgebreid rapport van den plantkundige.

Verdere discussie over een zuiver botanische aangelegenheid acht ik in een algemeen geneeskundig tijdschrift niet op haar plaats.

Amsterdam, 29 September 1917.

D. MUIJS.